

Arrest

nr. 299 401 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2023, om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 december 2023 door de politie aangetroffen in de oplegger van een geleed voertuig.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 december 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen – het betreft immers verschillende beslissingen in één instrumentum – werden verzoeker op 8 december 2023 ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de DAC WEGPOLITIE op 7 december 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 7 december 2023 in België verblijft en dit met oog op transit naar het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omwille van politieke redenen. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar haar herkomstland en dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen heeft in België en evenmin familie. Ook in zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het staat betrokkene vrij om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het gesloten centrum.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 december 2023 in België te verblijven, maar kan dat niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft ingebroken in een oplegger, met de bedoeling om op een onwettige manier naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 december 2023 in België te verblijven, maar kan dat niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft ingebroken in een oplegger, met de bedoeling om op een onwettige manier naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 7 december 2023 in België verblijft en dit met oog op transit naar het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omwille van politieke redenen. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar haar herkomstland en dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen heeft in België en evenmin familie. Ook in zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het staat betrokkene vrij om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het gesloten centrum.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 december 2023 in België te verblijven, maar kan dat niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft ingebroken in een oplegger, met de bedoeling om op een onwettige manier naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft

toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Verweerders betoog dat verzoeker op 20 december 2023 verklaarde minderjarig te zijn en dat een leeftijdsonderzoek werd ingepland doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het feit dat verweerder meedeelt dat hij voorlopig, in afwachting van het resultaat van een leeftijdsonderzoek, geen uitvoering zal geven aan de bestreden verwijderingsbeslissing laat de Raad niet toe vast te stellen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing reeds formeel is geschorst en het ingestelde beroep niet langer hoogdringend zou zijn. Verweerder brengt trouwens ook geen enkel stuk aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker effectief verklaarde minderjarig te zijn en dat aan deze verklaring enig gevolg werd gegeven.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoeker voert als enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker stelt in wezen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens verweerder de mogelijkheid biedt om hem naar zijn land van herkomst, Ethiopië, te repatriëren. Hij stelt dat verweerder er zich, gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), alvorens een dergelijke beslissing te nemen diende van te verzekeren dat hij, in zijn land van herkomst, niet dreigt te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid dat verweerder de door hem, tijdens het gehoor door de politiediensten, afgelegde verklaringen of de informatie die algemeen beschikbaar is over de situatie in Ethiopië bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Hij verklaart dat uit verslagen, die hij bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat mensenrechtenschendingen in Ethiopië regelmatig voorkomen en hij, omdat hij zijn land illegaal heeft verlaten, er dreigt te worden opgesloten en gefolterd. Hij verwijst ook naar zijn etnische achtergrond en stelt als Oromo bijkomende risico's te lopen. Verzoeker concludeert dat verweerder door de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen zonder zich er voorafgaandelijk van te verzekeren dat hij geen risico loopt te worden gefolterd of

te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen de bepaling van artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Verweerder stelt dat er slechts tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten indien er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling, die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, in zijn land van herkomst een reëel gevaar loopt onderworpen te worden aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling. Hij benadrukt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat slecht uitzonderlijk, zoals in het geval waarbij een vreemdeling aantoonde dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan slechte behandelingen – waarbij er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling tot die groep behoort – tot dit besluit zal kunnen worden gekomen. Hij benadrukt dat het EHRM reeds oordeelde dat bij het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is en meent dat dit in casu niet het geval is.

De Raad kan, op basis van de hem voorgelegde stukken, slechts vaststellen dat verzoeker, toen hij door de politiediensten werd gehoord en er hem werd gevraagd of er redenen waren waarom hij niet wenste terug te keren naar Ethiopië, klaar en duidelijk antwoordde: “*Ja. Politieke reden[en]*”. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker, nadat hij dit antwoord had verstrekt, werd gevraagd, of dat hem ook maar enigszins de mogelijkheid werd geboden, om verdere toelichting te verstrekken. Er werd overgegaan tot het stellen van een reeks andere vragen die geen verband hielden met de door verzoeker aangebrachte verklaring dat hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Verweerder kan, gelet op zijn eigen houding, bezwaarlijk stellen dat verzoeker in gebreke bleef om “*ernstige en bewezen motieven*” aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Ethiopië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker werd in de praktijk verhinderd om dit te doen. Verweerder heeft niet voldaan aan de procedurele verplichting die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM om, indien een vreemdeling aangeeft dat hij “*om politieke reden[en]*” niet kan terugkeren naar zijn land, deze vreemdeling verder te bevragen en te beoordelen of de beslissing tot afgifte van een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met voormelde verdragsbepaling.

Verweerders verdere betoog dat verzoeker niet aantoonde dat hij door de Ethiopische autoriteiten zal worden vervolgd omwille van het overtreden van de strafwet, zijn terechte bemerking dat het feit dat nog geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend vragen doen ontstaan omtrent de waarachtigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging en zijn toelichting dat niet alle Ethiopiërs die in België een dergelijk verzoek indienen dit verzoek automatisch gehonoreerd zien omdat de algemene situatie in dat land niet van die aard is dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat niet werd voldaan aan de procedurele verplichting die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM.

De uiteenzetting die verweerder, in zijn nota met opmerkingen, verstrekt om te duiden dat geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld is voorts een a posteriori motivering. In de bestreden verwijderingsbeslissing kan een dergelijke motivering niet worden gelezen. In deze beslissing wordt enkel aangegeven dat verzoeker “*met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde*”. Deze motivering kan in casu bezwaarlijk als draagkrachtig worden beschouwd, aangezien ze voorbijgaat aan het feit dat verzoeker geen “*uiteenzetting*” kon doen. Verweerder toont met zijn beschouwingen bijgevolg ook niet aan dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet werden gerespecteerd.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker aan dat indien een middel geput uit een schending van de grondrechten, waarvan, gelet op artikel 15, tweede lid van het EVRM, niet kan worden afgeweken wordt aangevoerd en ernstig werd bevonden het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als aangetoond dient worden beschouwd.

Los van het feit dat niet werd vastgesteld dat de bestreden verwijderingsbeslissing er automatisch toe leidt dat verzoeker in Ethiopië zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan, in voorliggende zaak, het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aanvaard. Hierbij moet nogmaals worden aangegeven dat verweerder naliet het vereiste

onderzoek te doen en niet zonder meer blijkt dat verzoekers beweringen, die hij met overtuigingsstukken onderbouwde, omtrent de risico's die hij loopt in Ethiopië van elke geloofwaardigheid ontdaan zijn.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

G. DE BOECK